

CHARLES BUKOWSKI

Jókora másnaposság

Felesége átnyújtotta Kevinnek a telefont. Szombat reggel volt. Még ágyban heverésztek.

„Bonnie az,” mondta.

„Halló, Bonnie?”

„Kevin, ébren vagy?”

„Igen, persze.”

„Figyelj, Kevin, Jeanjean elmondta nekem.”

„Mit mondott el neked?”

„Azt, hogy bevitted őt meg Cathyt a kamrába, lehuzigáltad a bugyijukat és szagolgattad a micsodájukat.”

„Szagolgattam a micsodájukat?”

„Pontosan ezt mondta.”

„Jóságos Isten, Bonnie, te most vicces próbálsz lenni?”

„Jeanjean nem hazudozik efféle ügyekben. Azt mondta, bevitted Cathyt meg őt a kamrába, lehuzigáltad a bugyijukat és szagolgattad a micsodájukat.”

„No várjunk egy kicsit, Bonnie!”

„A francokat várok! Tom teljesen begőzölt, azzal fenyegetőzik, hogy kinyír téged. Szerintem ez rettenetes, felfoghatatlan! Anya úgy gondolja, fel kellene hívnom az ügyvédemet.”

Bonnie befejezte. Kevin visszatette a kagylót.

„Mi volt ez?” kérdezte a felesége.

„Hát nézd, Gwen, semmi.”

„Reggelizhetünk?”

„Nem hinném, hogy enni tudnék.”

„Kevin, mégis mi a baj?”

„Bonnie azt állítja, hogy bevitettem Jeanjeant meg Cathyt a kamrába, lehuzigáltam róluk a bugyit és szagolgattam a micsodájukat.”

„Ó, ugyan már!”

„Pedig ezt mondta.”

„Megtetted?”

„Istenem, Gwen, részeg voltam. Az utolsó dolog, amire emlékszem arról a partyról, hogy kint álltam az előkertben bámulva a holdat. Lenyűgöző volt a hold, soha nem láttam annál nagyobbat.”

„És nem emlékszel a többire?”

„Nem.”

„Teljesen kikattansz, amikor piálsz, Kevin. Tudod teljesen kikattansz, amikor piálsz.”

„Nem hinném, hogy bármi hasonlóra vetemednék. Nem molesztálok gyerekeket.”

„A nyolc és tíz év körüli kislányok meglehetősen csinoskák.”

Gwen besétált a fürdőszobába. Amikor kijött, azt mondta, „Imádkozom Istenhez, hogy

megtörtént eset legyen. Hálát rebegnék az Úrnak, ha mindez valóban megtörtént."

„Mi a lópikuláról hadoválsz te?”

„Komolyan beszélek. Talán ez lehiggaszt téged. Majd kétszer is meggondolod, részegeskedjél-e. Akár teljesen leszoktat az ivásról. Minden alkalommal, amikor elvetődsz egy partyra, bárkit lekörözöl az ivásban, csak úgy öntöd magadba. Aztán folyton csinálsz valami tébolyítót és undorítót, jóllehet hasonlókat a múltban rendszerint érett nővel műveltél.”

„Gwen, az egész ügy csak valami tréfa lehet.”

„Egyáltalán nem tréfa. Várj, amíg Cathy és Jeanjean és Tom és Bonnie szemébe kell nézned!”

„Gwen, én szeretem azt a két kislányt.”

„Micsoda?”

„Ó a piczába, felejtse el.”

Gwen kísértelt a konyhába, Kevin pedig bement a fürdőszobába. Hideg vizet locsolt az arcára és vizsgálta magát a tükörben. Hogyan nézhet ki egy gyerekmolesztáló? Válasz: mint akárki más, amíg tudomására nem hozzák, hogy ő az a valaki.

Kevin szarni készülődött. A szarás olyan biztonságosnak, olyan melengetőnek tűnt. Biztosan meg sem történt a dolog. A saját fürdőszobájában időzött. Körülötte a törölközője, a mosdókesztyűje, a toalettpapír, a fürdőkád, lába alatt puhán és bársonyosan simult a vörös, tiszta, kényelmes szobaszőnyeg. Kevin befejezte a seggtörölést, öblített maga után, megmosta a kezét, akár egy civilizált ember és belépett a konyhába. Gwen épp szalonnát sütött. Öntött férjének egy csésze kávé.

„Köszönöm.”

„Rántottát?”

„Rántottát.”

„Tíz éve vagyunk házasok, s te állandóan 'rántottát' kérsz.”

„Az még meglepőbb, hogy folyton rákérdesz.”

„Kevin, ha kitudódik, ez az állásodba kerül. A banknak nincs szüksége olyan fiókgazgatóra, aki gyerekeket molesztál.”

„Szerintem sincs.”

„Kevin, össze kell hívnunk az érintett családokat. Le kell ülnünk és meg kell beszélnünk a történeteket.”

„Úgy hangzik, mint A keresztapa egyik jelenete.”

„Kevin, hatalmas pácban vagy. Nincs lehetőség arra, hogy kimássz belőle. Pácban vagy. Tedd be a piritósodat. Finoman helyezd be, mert különben azonnal kiugrik, valami baj lehet a rugóval.”

Kevin betette a piritóst. Gwen tálalta a szalonnát és a tojást.

„Jeanjean egy aprócska kis flört. Pont olyan, mint az anyja. Csoda, hogy nem esett meg hamarabb. Nem azért mondom, mintha ez kibúvó lenne.”

Leült. A piritós elkészült, Kevin átnyújtott neki egy szeletet.

„Gwen, amikor valamire nem emlékszel, az olyan különös. Ugyanolyan mintha meg sem történt volna.”

„Némelyik gyilkos elfelejti, amit elkövetett.”

„Miért hasonlítod ezt a gyilkossághoz?”

„Komoly hatással lehet annak a két kislánynak a jövőjére.”

„Annyi mindennel egyetemben.”

„Szerintem, a viselkedésed destruktív volt.”

„Lehet, hogy inkább konstruktív. Talán tetszett neked.”

„Kurvára sok idő telt el azóta,” mondta Gwen, „mikor az én micsodámat szagolgattad.”

„Rendben, ártsd csak bele magadat.”

„Közöm van hozzá. Húszezer embert számláló közösségben élünk, és egy ilyen eset nem fog titokban maradni.”

„Hogyan tudják bizonyítani? Két kislány szava az enyém ellen.”

„Még kávét?”

„Igen.”

„Akartam hozni neked egy kis tabasco szószt. Tudom, hogy szereted a tojáshoz.”

„Állandóan elfelejted.”

„Elismerem. Figyelj, Kevin, fejezd be a reggelit. Egyél csak, ameddig jólesik. Bocsáss meg. El kell intéznem valamit.”

„Rendben.”

Nem volt benne biztos, szereti-e Gwent, bár az életet kényelmesnek találta vele. Minden apróságra kínosan ügyelt, ám pontosan a részletek kergetik örületbe a férfiakat. Vastagon kente a vaját a pirítására. A vaj az ember utolsó fényűzéseinek egyike. A gépkocsik egy napon túl drágák lesznek ahhoz, hogy megvásárolhassuk őket, hamarosan mindenki csak tespedni fog vaját majszolva és várakozva. A világvégéről papoló Jézus-buzernyákok meg napról-napra jobban néznek ki. Kevin végzett a pirítással és a vajjal, mikor Gwen belépett.

„Remek, lebonyolódott. Mindenkit felhívtam.”

„Mit akarsz ezzel mondani?”

„Egy óra múlva találkozónk lesz Tomék lakásában.”

„Toméknál?”

„Igen, Tom és Bonnie, Bonnie szülei meg Tom fivére és nővére – mindannyian jelen lesznek.”

„A gyerekek is ott lesznek?”

„Nem.”

„Mi a helyzet Bonnie ügyvédjével?”

„Be vagy rezelve?”

„Te nem lennél?”

„Nem tudom. Még sohasem szagolgattam egyetlen kislány micsodáját se.”

„Mi a fenéért nem?”

„Mert erkölcstelen és civilizálatlan.”

„Aztán hová vezetett bennünket ez az erkölcsös civilizációnk?”

„Azt hiszem, a hozzád hasonló alakokhoz, akik becsalogatják a kislányokat a félreeső zugokba.”

„Úgy látszik, te élvezettedet leled ebben.”

„Nem tudom, vajon az a két kislány meg tud-e valaha bocsátani neked.”

„Azt akarod tőlem, hogy a bocsánatukért esedezzek? Így kellene tennem? Olyasmíért, amire nem is emlékszem?”

„Miért ne?”

„Hagyjuk, hátha elfelejtik. Minek ezt nyilvánosan kitergetni?”

Amint Kevin és Gwen Tomék háza elé érkezett, Tom felpattant és ezt mondta, „Megjöttetek. Most mindegyikönknek higgadtan kell viselkedni. Létezik tisztességes és méltányos módja az intézkedésnek. Mindannyian felnőtt emberi lények vagyunk. Mindent el tudunk intézni magunk között. Nem szükséges értesíteni a rendőrséget. Múlt éjjel meg akartam ölni Kevint. Most inkább segíteni szeretnék neki...”

Jeanjean és Cathy hat rokona üldögélt és várakozott. A csengő megszólalt. Tom ajtót nyitott. „Helló emberek.”

„Helló,” mondta Gwen. Kevin nem szólt semmit.

„Foglaljatok helyet.”

Beléptek és leültek a kanapéra. „Italt?”

„Nem,” mondta Gwen.

„Scotch és szóda,” mondta Kevin.

Tom mixelt egy adagot, majd átnyújtotta Kevinnek. Kevin felhajtotta, cigarettát keresgált a zsebében.

„Kevin,” mondta Tom, „úgy döntöttünk, hogy fel kellene keresned egy pszichológust.”

„Nem egy pszichiátert?”

„Nem, egy pszichológust.”

„Rendben.”

„És úgy gondoljuk, fedezned kell annak a terápiának a költségeit, amire Jeanjeannak és Cathynek lehet szüksége.”

„Rendben.”

„Hallgatni fogunk erről a te érdekedben és a gyerekek érdekében.”

„Köszönöm.”

„Kevin, csupán egyetlen dolgot szeretnénk tudni. A barátaid vagyunk. Évek óta barátság köt össze bennünket. Csak egyetlen dolgot. Miért vedelsz olyan sokat?”

„A pokolba is, fogalmam sincs. Szerintem, legfőképpen, csak unatkozgatok.”